

*Három kopogás
mindent megváltoztathat...*

FULL MEASURES

tiéd vagyok

finep
selection

REBECCA YARROS

REBECCA YARROS

FULL MEASURES

tiéd vagyok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Első fejezet

KI A FENE LEHET REGGEL 7:05-KOR?

A hálósobám ajtaján három halk kis kopogás visszhangozta a bejárati ajtónk felől érkező hangosabb dörömbölést. Bárki legyen is az, anya le fogja tépni a tökét, amiért felborítja a reggeli rutint.

– Nyitva van! – kiabáltam a szobámból, és gyorsan végigfutottam az iPod lejátszólistáját, mielőtt a szinkronizálásra kattintottam volna. Zenével elviselhetőbb a futás. Némiképp. Mert egyébként maga a pokol, de már kiszámoltam, mennyit kell letudnom, ha kompenzálni akarom a hazaérkezésem óta magamba tömött karácsonyi sütitket. A hőmérő –5 fokot mutatott, és nemigen volt kedvem jégszoborrá merevedni, úgyhogy karácsonyi futásra Coloradóban csak egy lehetőségem maradt. Futópad. *Király*.

Gus dugta be a fejét az ajtón, a homlokára feltolva az alapfokú kémiakurzusra kapott laborszemüvegem. Kis arcán hihetetlenül aggodalmas kifejezés ült, amitől egészen olyan lett, mint egy apró, vörösszőke hajú, hétéves, örült tudós.

– Mi a pálya? – kérdeztem.

– Ember? Ki tudnád nyitni az ajtót? – kérdezte könyörgő hangon. Lehalkítottam a zenét a laptopon.

– Az ajtót?

Olyan vadul bólogatott, hogy a szemüveg kis híján lecsúszott a fejről. Éreztem, hogy a szám megremeg, amint próbálom visszafojtani feltörő mosolyomat. Pedig nem akartam kinevetni.

– Nekem készülnöm kell a hokira, anya meg nem akarja kinyitni az ajtót, nehogy az legyen a vége, hogy mást is nekünk kell elvinni – mondta.

Komolyságot erőltettem magamra, majd az órára néztem.

– Nyugi, Gus, még csak reggel hét óra van, és ha jól tudom, délután lesz az edzés. Anya pedig soha nem feledkezik el róla.

Ki tudja, honnan örökölhettem az A-típusú személyiségemet.

Izgatottan felsóhajtott.

– De mi van, ha *korábban* kezdik?

– Hat órával?

– Igen, és? – Elkerekedett szemmel nézett rám, és az arckifejezése azt sugározta, hogy nálam hülyébb nővér még *soha* nem élt ezen a földön.

– Jól van, öcskös.

Természetesen beadtam a derekam. Tavaly, amikor főiskolára mentem, olyan keservesen sírt, hogy attól a pillanattól kezdve gyakorlatilag korlátlan hatalma volt a lelkem fölött. Ő volt a világon az egyetlen, aki miatt bármikor kész voltam felborítani a ritmusomat.

Még egyszer utoljára ránéztem a Skype-ra, mert reméltem, hogy apát online találok, aztán lecsuktam a laptopot. Három hónapja, két hete és hat napja ment el. Nem mintha számoltam volna.

– Ma este biztosan hívni fog! – mondta Gus, és átölelte a derekam. – Tuti. Ez valami törvény, vagy ilyesmi. Kötelesek felhívniuk a gyerekeket a szülinapjukon.

Mosolyt erőltettem az arcomra, majd megszorongattam a kis gizda testét. Nem érdekelt, hogy éppen ma lettem húszéves, csak nagyon szerettem volna beszélni apával. Megint kopogtattak.

– Anya! – kiabáltam. – Kinyitnád?

Felkaptam az asztalomról egy hajgumit, majd a fogaim közé vettem, hosszú hajamat hátrafogtam, aztán gyors, futós lófarakba kötöttem.

– Már mondtam – motyogta Gus mellettem. – Nem fogja kinyitni. Mintha azt akarná, hogy kihagyjam az edzést, pedig te is tudod, hogy az azt jelenti, hogy örök életemben szar játékos maradok. Nem szeretném, ha Walker edző szarnak tartana.

– Ne mondj olyat, hogy szar! – feleltem, és megpusziltam a feje búbját. A hajának pókember samponos narancsillata volt. – Menjünk, nézzük meg, ki az!

Diadalmasan emelte fel a kis kezét, majd végigrohant előttem a folyosón, és a szobámhoz közelebbi, hátsó lépcsőn futott le. Zoknis lábával végigcsúszott a konyhán, én meg menet közben gyorsan felkaptam a hűtőből egy üveg vizet. Megint hallatszott az a három kopogás, de anya még mindig nem volt hajlandó kinyitni. Biztosan Aprillel van valahol, bár őszintén szólva a reggel hét órai program egy kicsit erős lett volna a húgomnak.

Átvágtam az ebédlőn, lecsavartam az üveg kupakját, és átsétáltam a nappaliba. Az ajtó üvegén keresztül két alakot láttam, akik megint épp kopogtatásra emelték a kezüket.

– Csak egy perc! – kiáltottam nekik, és közben átugrottam a Lego csillagrombolót, amit Gus hagyott a nappali közepén. Legóra lépni valami olyan különlegesen pokoli érzés, amit csak azok ismerhetnek igazán, akik kénytelenek az öccsükkel együtt élni.

– Ne nyisd ki! – Anya elfojtott suttogása az elülső lépcső felől érkezett. Ez a lépcső közvetlenül a bejárati ajtóhoz vezetett.

– Anya? – Megkerültem a korlátot, és ott találtam a lépcsőn ülve, a térdére hajolva. Lassan ringatta a testét előre-hátra. A hajába túrt, és a sötét vörösesbarna tincsek, melyek éppen olyan árnyalatúak voltak, mint az enyém, az ujjai köré tekeredtek. Valami nem volt kerek.

– Kik ezek?

– Ne, ne, ne, ne – motyogta, és nem volt hajlandó felemelni a fejét a térdéről.

Tettem egy lépést hátra, majd értetlenül néztem Gusra. Ő azonban csak megvonta a vállát, és a tekintetével mintha azt mondta volna, „én megmondtam”.

– April merre van? – kérdeztem az öcsémet.

– Alszik.

Természetesen. April tizenhét éves volt, és mintha semmi egyebet nem csinált volna, mint aludt, kiszökött a házból, aztán megint aludt.

– Gondoltam.

Még három kopogtatás. Gyorsan, határozottan szóltak, és közvetlenül utánuk egy férfihang is következett.

– Mrs. Howard? – A hangot eltorzította a bezárt ajtó, az üvegen keresztül azonban tisztán láttam, hogy közelebb hajol, és megpróbál benézni. – Asszonyom, kérem!

Anya felemelte a fejét, és a szemembe nézett. A tekintete fénytelennek tűnt, mintha valaki egy pillanat alatt kiszippantotta volna belőle az életet, a szája félig kinyitva. Aki velem szemben a lépcsőn kuporgott, nem az a skatulyából kihúzott anya volt, akit én ismertem.

– Mi van már? – kérdezte April hatalmas ásítás kíséretében, ahogy alvástól összevissza kócolódott, lángvörös hajjal, még mindig pizzamában leült a lépcső tetejére.

A fejemet ingattam, majd az ajtó felé fordultam. Megfogtam a kilincset, és melegnek éreztem. Még általánosban megtanították nekünk, hogy ha tűz van, szigorúan tilos kinyitni az ajtót, aminek forró a kilincse. *Miért éppen ez jutott most az eszembe?* Hátrapillantottam anyára, majd döntöttem. Nem törődtem a könnyörgő tekintetével, és mintegy lassított felvételen, kinyitottam az ajtót.

Két díszegyenruhás katonatiszt állt ott, sapkájuk a kezükben. A gyomrom azonnal összerándult. *Ne. Ne. Ne.*

Anya tudta. Ezért nem akarta kinyitni nekik az ajtót. Mert tudta.

Könnyek marták a szemem, és csípték az orrom, mielőtt egyetlen szót is mondhattam volna. A vizesüveg kicsúszott az ujjaim közül, és a földre zuhanva felborult, vizet fröcskölve a férfiak fényesen fekete cipőjére. Kettejük közül a fiatalabbik szóra nyitotta a száját, de felemelt ujjal csendre intettem, majd halkán bezártam az ajtót.

Néma zokogással tört fel mellkasomból az imént beszorult lélegzet, és homlokomat a meleg ajtóra hajtottam. Tényleg lángoló pokolra nyitottam ajtót, olyan pokolra, mely a családom megtizedelésével fenyegetett. Reszkető lélegzetet vettem, kényszeredett mosolyt erőltettem az arcomra, és Gus felé fordultam.

– Figyu, öcskös! – Megsimogattam gyönyörű, ártatlan kis arcát. Nem akadályozhattam meg az elkerülhetetlen igazságot, de egy kicsit még védelmezhettem előle. – Az iPhone-om ott maradt az éjjeli szekrényen. – *Vagyis a bejárati ajtótól legmesszebb lévő helyiségben.* – Mi volna, ha felmennél a szobámba, és Angry Birdsöznél egy kicsit? Nem hokira akarlak vinni, csak felnöttes dolgokról fogunk beszélgetni. Oké? Játshatsz, amíg nem szólok.

A szeme csillogni kezdett, én pedig erőt vettem magamon, és még szélesebben mosolyogtam.

– De király! – kiáltotta, majd rohanva ment fel a lépcsőn, és April mellett haladva megjegyezte: – Látod, Ember persze hagyja, hogy játsszak a *telefonjával!*

Aztán hangosan dobogó léptekkel indult a szobám felé.

– Mi van? – kérdezte April idegesen. Elengedtem a fülem mellett a kérdést, és anyához fordultam.

Letérdeltem a lépcsőre, egy fokkal a lábai alatt, majd felnyúltam, és megsimogattam a haját.

– Ideje beengedni őket, anya. Most már mindnyájan itt vagyunk. – Az egész világ elmosódott a szemem előtt, és éreztem, hogy a mosolyom nagyon torz.

Anya semmit sem reagált. Beletelt vagy egy percbe, míg rájöttem, hogy nem is fog. Egyszerűen... nem volt jelen. April leszaladt a lépcsőn, és leült mellé. Megint kinyitottam az ajtót, és amikor megláttam a fiatalabb katona szemében csillanó szánakozást, kis híján elveszítettem a fejem. Az idősebbik kezdett beszélni.

– June Howard?

Megráztam a fejem.

– Ember... December Howard vagyok. June... – Aztán elcsuklott a hangom, és magam mögé mutattam. – ...az édesanyám.

Melléálltam, és a korlát oszlopai között átnyúlva a hátára tettem a kezem.

Lehet, hogy apa csak megsebesült. Csak megsebesült. Akkor is ki szoktak jönni, ha súlyos a sebesülése. Aha, biztosan ez lesz az. De azt kibírjuk.

A katonák megint bólintottak.

– Vincent százados vagyok, a társam pedig Morgan hadnagy. Bejöhetünk?

Bólintottam. Ugyanolyan hadosztályjelzés volt a vállán, mint apának. Beléptek, nedves cipőjük halkán csikorgott a csempén, majd becsukták maguk mögött az ajtót.

– June Howard, ön Justin Howard alezredes felesége? – kérdezte az idősebb.

Anya erőtlenül bólintott, de egyre csak a szőnyegre meredt, miközben Vincent százados szavaira az egész világunk darabjaira hullt.

– A hadügyminiszter nevében szeretném részvéteket kifejezni. Férje, Justin, ma, december 19-én hajnalban, az afganisztáni Kandahárban életét vesztette. A vizsgálat még folyamatban van, de baráti tűz végzett vele a kórházban. A hadügyminiszterium őszinte együttérzését fejezi ki az ön és családja vesztesége miatt.

A kezem megkereste és megszorította a korlátot, mert attól tartottam, összeesem. A szemem pedig lehunytam, de a könnyek máris patakzani kezdtek. Tisztában voltam az eljárással. Húsz éve katonák között élek, pontosan tudtam, hogy a holttest azonosítását követően, néhány órán belül mindenképpen tájékoztatniuk kell a családtagokat. Néhány órán belül. *Órákkal* ezelőtt még életben volt. Nem tudtam lélegezni, és nem voltam képes levegőt erőltetni a tüdőmbe egy olyan világban, amiben már nincsen mellettem az apám. Hihetetlennek tűnt az egész. A föld beomlott alattam, elmondhatatlan fájdalom szaggatta darabokra a testem minden sejtjét, majd tört fel belőlem valami mélyről szakadó zokogásban. April sikolya a levegőbe hasított, és a lelkembe hatolt. Istenem, mennyire fáj! Nagyon fáj!

– Asszonyom? – szólalt meg a fiatalabb hadnagy. – Szeretné esetleg, hogy értesítsünk valakit? Hamarosan itt lesz a támogatószolgálat, de addig is.

Támogató. Támogatásra van szükségünk, mert apát megölték. Meghalt. Baráti tüzet mondott? Szóval olyan ember lőtte le, aki afgán katonai egyenruhát viselt. Az apám orvos volt. Orvos! *Ki a fene öl orvosokat?* Ez biztosan csak valami tévedés lehet. Volt egyáltalán apának fegyvere?

– Asszonyom?

Miért nem mond anya semmit?

Csendben maradt, a tekintete egyfolytában a lépcsőre felfutó szőnyeg mintáit figyelte, és nem volt hajlandó válaszolni.

Nem volt képes mondani semmit.

Valami megmozdult bennem. A felelősség súlya lassan a vállamra nehezedett, ezzel együtt pedig enyhült egy kissé a fájdalom, és már megint tudtam lélegezni. Nekem kellett felnőttnek lennem, mert úgy látszott, senki más nem képes rá.

– Majd én gondját viselem, amíg a támogatószolgálat megérkezik – szólaltam meg reszkető hangon, April sikolyain is túl.

– Biztos benne? – kérdezte Vincent százados, és idegen arcára az aggodalom ezernyi jele ült.

Bólintottam.

– Anyáéknak van egy mappájuk, pont az ilyen... – Aztán az öklömet a számba kellett nyomnom, és keményen ráharapnom, ha gátt akartam vetni kétségbeesetten feltörni akaró sikolyomnak. Öszszeszedtem magam, és mély levegőt vettem. Miért olyan nehéz lélegezni? – ...pont az ilyen eshetőségre, ha ez megtörténik.

Apa őszintén hitt benne, hogy ha valaki rendesen felkészül, azzal nem történhet semmilyen kellemetlen meglepetés. Rohadtul dühös lenne, ha tudná, mennyire tévedett!

A százados bólintott, majd azt kérte, erősítsem meg, hogy az apa kézírásával lejegyzett adatok helytállóak. A címünk és a telefonszámunk

volt odaírva. Ott volt ezenkívül mindünk neve és születési ideje is. A hadnagy döbbenetén olvasta a lapot.

– Boldog születésnapot, December! – suttogetta.

Vincent százados némán, de nagyon dühösen nézett rá.

– Őszinte részvétünk a veszteségük miatt. A támogatószolgálat egy órán belül itt lesz, és ha szükséges, természetesen a rendelkezésükre állnak.

Bólintottam. Pontosán ismertem az eljárást, és azt is, mire van szüksége anyának.

Aztán becsuktam mögöttük az ajtót, és a világunk továbbra is darabjaira hasadva maradt.

A következő egy órában anya egy szó nélkül ült a lépcsőn, míg April a vállamon sírt. Nem lehetett valóság. Képtelenség, hogy az legyen. Nem tudtam annyira erősen ölelni, hogy abba hagyja. A támogatók nagyjából akkor érkeztek meg, amikor April keserves sírása halk szipogássá csendesült. Intettem nekik, hogy jöjjenek be. Szemükben őszinte együttérzés, kezükben némi meleg kaja. Ez a három nő, akik az apa egységéhez kirendelt családtámogató szolgálatot alkották, azért jöttek, hogy elvégezzék mindazokat a dolgokat, amikre esetleg még szükség lehet. Eltakarították a reggeli után maradt mosatlant, helyére tették a szennyest, felsepregették a gabonapelyhet, amit Gus nem sokkal korábban borított ki a padlóra. Tudtam, hogy segíteni jöttek, hogy egy kicsit rendbe tegyenek mindent, amíg a nagy meg nem érkezik, de akkor sem voltam képes elúzni magamtól az érzést, hogy ezek az idegenek behatolnak az életünkbe, és úgy viselkednek, mintha nem lennének képesek gondoskodni magunkról.

Persze, kit áltattam? Anya még mindig a lépcsőn ült, teljesen magába fordulva. Tényleg nem lettünk volna képesek gondoskodni magunkról. Az egyik támogató felvitt Gusnak egy kis nasit, és

megnyugtató, hogy még mindig egészen bele van merülve az Angry Birdsbe. Nem tudtam elmondani neki. Egyszerűen nem találtam magamban annyi erőt.

A kegyeleti tiszt nagyjából egy órával később kopogtatott halkan. Én nyitottam neki ajtót. April a kanapéhoz kíserte anyát, és segített neki leülni, majd a háta mögé tett egy párnát, hogy egyenesen maradjon. Anya tekintete most már nem a szőnyeg mintáira meredt, hanem a kétajtós szekrény mélyén sötétlő fekete tévéképernyőre. Nem volt hajlandó ránk nézni. Biztos voltam benne, hogy igazából fel sem fogta, mi történt. Persze még abban sem voltam biztos, hogy én magam felfogtam. A különbség csak az, hogy én nem engedhettem meg magamnak a luxust, hogy ilyen katatón állapotba kerüljek.

– A nevem Adam Wilson százados – mutatkozott be a férfi. Ahogy az a két tiszt, aki értesített bennünket, ő is éjkék díszegyenruhát viselt, velük ellentétben azonban úgy tűnt, ő igen kényelmetlenül érzi magát ebben a szerepben. A helyében biztosan én is így lennék. Ahogy leült a kanapéval szembeni fotelba, szinte teljesen ki is töltötte. Előrehajolt, és ahogy közelebb húzta magához a dohányzóasztalt a szőnyegen, halk, súrlódó hang hallatszott.

– Nem szeretnének jegyzetelni? – Majd anyára pillantott, és hozzátette: – Hogy később mindent el tudjanak mondani neki, ha olyan állapotban lesz.

– Majd én jegyzetelek – mondta az egyik családtámogató, aztán tollat és egy kis jegyzetfüzetet vett elő.

Wilson százados egy köteg papírt húzott ki bőr aktatáskájából, majd megigazította a nyakkendőjét.

– Jól látom, hogy van egy harmadik gyermek is? – Gyorsan végiglapozott néhány papírt, majd kivett egy űrlapot. – August Howard.

– Gus az emeleten van – feleltem, majd leültem anya mellé. Kezemben tartottam a dolgozószobájában talált fekete mappát. Ez volt leg hátul az iratszekrényben, éppen úgy, ahogyan apa indulás előtt mutatta. – Még nem mondtam meg neki.

– Szeretné, ha én közölném vele? – kérdezte halkán Wilson százados. Anya nincsen olyan állapotban, hogy megtegye, Wilson századost pedig valószínűleg éppen ilyen hírek közlésére képezték ki, de akkor sem voltam képes rászánni magam. Nem hagyhattam, hogy az öcsém gyermeki világát egy idegen törje darabokra.

– Nem, majd én megteszem. – April megint sírni kezdett, anya azonban azóta is éppen olyan mozdulatlanul ült, mintha igazából nem is lenne jelen. – Csak szeretnék a lehető legtovább várni vele. Az ő világa még mindig a régi kerékvágásban halad. Még nem tudja, hogy számára soha semmi nem lesz már ugyanolyan. – Aztán elfojtottam a sírásomat. – Csak hétéves, és máris véget ért minden, amit eddig ismert. Úgyhogy azt hiszem, adnunk kellene neki még néhány percet.

Hogy aztán darabokra tépjem a lelkét. Éreztem, hogy az arcom lángolni kezd, és a szemem könnybe lábad. Sejtettem, hogy most egy darabig jobb, ha ehhez hozzászokom, de tudtam, mindenképpen meg kell tanulnom úrrá lenni az érzéseimen.

Wilson százados megköszöri a torkát, majd bólintott.

– Megértem.

Aztán elmagyarázta nekünk, milyen szerepet fog játszani az egészben, hogy ő fog végigvezetni minket a papírmunkákon, segít a temetés körül, és minden olyanban, amit senki sem láthatott előre. Bizonyos szempontból amolyan összekötő volt, ütköző a gyászunk és az Egyesült Államok Hadserege között. Legalább annyira voltam hálas neki ezért, mint amennyire a puszta létezése miatt is gyűlöltem.

Egészen addig velünk marad majd, amíg szükségünk van a segítségére.

Miután végzett, azt mondta, rengeteg kérdés van, amit meg kell válaszolnunk. April kimentette magát, és azt mondta, nagyon fáradt, de szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy percekben belül valószínűleg ez az egész kikerül a Facebookra. April nem az a fajta volt, aki szeret magányosan szenvedni.

Megkezdődtek a kérdések, én pedig kinyitottam a fekete mappát. Apa kézírásával teleírt lapokat vettem elő – a végrendeletét, az életbiztosítási kötvényét, a végakarátát, valamint minden efféle dokumentumot akkurátusan, pontosan erre a pillanatra összerendezve. Tudjuk, hol szeretne volna, ha eltemetik? Milyen koporsót szeretett volna? Volt valaki, akit mindenképpen szeretünk volna, hogy ott legyen a temetésen? Helyes a bankszámlaszám, ahova az életbiztosítás összegét fogják utalni? Szeretnénk elrepülni Doverbe, és megnézni a holttestet, amíg a hadsereg előkészíti a temetésre?

Dover. Olyan volt ez nekünk, mintha a Styx katonai változatán kelene átkelnünk.

Mialatt előkerestem a válaszokat a feltett kérdésekre, anya csak ült, néma csendben meredve a tévé fekete képernyőjére. Semmilyen kérdés nem tudta kirángatni ebből a kábulatból, bárki fogta a kezét, bárki suttozta a nevét, semmi sem tudta visszahozni ide, ahol pedig annyira nagy szükségem lett volna rá. Egyre nyilvánvalóbban kezdtem érezni, hogy teljesen magamra maradtam.

– Nincsen esetleg valaki, akit felhívhatnánk, hogy segítsen az édesanyjának dönteni?

A százados ajka vékony vonallá keskenyedett, és diszkrét pillantást vetett anyára. Nem tudom, hogy ő hány sokkolt özvegygel találkozott pályafutása során, nekem mindenesetre anya volt az első.

Még legalább egy nap volt, amíg a nagyi is megérkezik. Mivel ő apa édesanyja, a hadsereg éppen úgy, ahogy bennünket, őt is értesítette. Kétségtelen volt, hogy már úton van, de amíg ő megérkezik, addig sem jutott eszembe senki más. Anya szülei régen meghaltak. Anya bátyja soha nem volt különösebben jelen az életünkben, és nem láttam okát, hogy most belevonjuk a dolgainkba.

– Csak én – feleltem. – Majd én vállalom a felelősséget a döntésekért, amíg anya nem lesz olyan állapotban.

– Ember? – Gus hangja a lépcső tetejéről hallatszott. Ott állt, és bennünket nézett. – Mit csináltok?

Visszatettem anya kezét az ölébe. Nem, mintha feltűnt volna neki, hogy egészen mostanáig fogtam. Soha nem vettem még annyira mély lélegzetet, mint azelőtt, hogy felálltam, és elindultam a kisöcsém felé. Leültem mellé a lépcsőre, és egy hétéves szavaival elismételtem neki mindent, amit tudtunk; vagyis gyakorlatilag nem sok mindent. De mindenképpen el kellett ismételnem neki valamit, amit viszont egészen biztosan tudtunk.

– Apu nem jön haza, Gus.

Kis kék szeme könnyekkel telt meg, és az alsó ajka reszketni kezdett.

– A rosszfiúk elkapták?

– Igen, kicsim. – Odahúztam magamhoz, megöleltem, és úgy ringattam a kis testét előre-hátra, mint kiskorában. A szüleink mindig azt mondták, csoda, hogy megszületett. Hátrafésültem a haját a homlokából, és megpusziltam.

– De hiszen most van a szülinapod! – Forró könnyei eláztatták a futófelsőmet, és ahogyan magamhoz szorítva tartottam a fejét, a könnyek egy pillanat alatt jegesen hideggé váltak. Megtettem volna bármit, hogy megszüntessem a fájdalmát, és hogy ki nem mondottá

tehessem a szavakat, melyekről tudtam, hogy mindenképpen ki kell mondani. De apa testéből nem vehettem ki a lövedéket.

Amíg Gus kisírta magát, Wilson százados türelmesen várt, és csendesen figyelte anyát, aki erre az egészre sem reagált semmit. Azon töprengtem, vajon mennyi idő fog eltelni, míg elhangzanak az olyan szavak, mint a „gyógyszeres kezelés” vagy a „pszichológus”. Nem ismertem anyánál erősebb embert, de közben azt is tudtam, hogy még ő is mindig egy nálánál erősebb emberre támaszkodott. Apára.

Amikor Gus kis testét már nem rázta a zokogás, halkán megkérdeztem tőle, hogy nincs-e szüksége valamire, és hogy van-e bármi, amivel megkönnyíthetném neki.

– Azt szeretném, ha tortát és fagyit ennél. – Kis fejét felemelte a mellkasomról, és megszorította a kezem. – Azt szeretném, ha megünnepelnénk a születésnapodat.

Feltámadt bennem a pánik, és egy pillanat alatt felgyorsult a szívverésem, miközben a szemem könnyek marták. Valami vad és rettenetes kezdte marcangolni a bensőmet, követelve, hogy engedjem szabadjára, hogy ismerjem már el, hogy érezzem. Inkább grimaszoltam, mint mosolyogtam, vadul ráztam a fejem, és két kézzel megfogtam Gus édes kis arcát. Aztán visszafordultam Wilson századoshoz.

– Kaphatnánk tíz percet?

A százados lassan bólintott, mintha érezte volna, hogy bármelyik pillanatban megkattanhatok. Ő volt az egyetlen stabil pont ebben a gyászoló nőekkel és gyermekekkel teli házban.

– Szükségük van esetleg valamire?

– Megtenné, hogy felhívja a nagyimat, és utánanézz, merre jár? Ő Vietnamban veszítette el a férjét, és... – Aztán semmi többet nem tudtam kinyögni. Még egy lépéssel közelebb voltam az elkerülhetetlennek tűnő sikolyhoz, mely egyre csak gyűlt a mellkasomban.

– Nem, megoldom.

Megpuszítottam Gus homlokát, majd felkaptam a kocsikulcsot, és mivel tudtam, hogy nem lenne erőm még egy pillanatnál tovább maradni a házban, kirohantam. Bevágtam magam az érettségi ajándékként apáéktól kapott Volkswagen Jettámba. Apa azt akarta, hogy biztonságos kocsim legyen, ha hétvégenként hazajárok majd Boulderből, a Coloradói Állami Egyetemről. Sajnos őt semmi sem tudta megvédeni Afganisztánban.

Keményen belenyomtam a kulcsot a gyújtásba, indítottam, majd túl nagy gázzal toltam ki a behajtóról. Eszeveszett sebességgel kanyarogva robogtam le a dombról, csikorgó gumikkal véve a kanyarokat. Most először nem törődtem a saját épségemmel azóta, hogy megszereztem a jogosít. A vegyesbolt előtti lámpa éppen pirosra váltott előttem, és csak ekkor figyeltem fel a tagjaimba beszivárgó hidegre, ami miatt lassan minden ujjam bizseregni kezdett. A kocsi hőmérője szerint –8 fok volt odakint, én meg még mindig a futópadhoz voltam öltözve. A kabátomat sem kaptam fel. Leparkoltam a kocsit a vegyesbolt előtt, és hirtelen nagyon hálás voltam, hogy nemcsak a végtagjaim, de a szívem is zsibbadni kezd.

Megkerestem a cukrászpultot, és karba font kézzel megálltam előtte. Torta. Gus tortát akart, úgyhogy azt fog kapni. Csoki. Vanília. Eper. Tejszín. Vajas krémmel bevonva. Egyszerűen túl sok volt a választási lehetőség. Hiszen csak egy rohadt tortáról van szó! Ki a fenének kell ennyi rohadt választási lehetőség? Kit érdekel egyáltalán? Felkaptam a legközelebbit, aztán a fagyaltos hűtőhöz léptem, és gondolkodás nélkül kivettem belőle egy literes csokis keksz ízesítésűt.

Már majdnem a kasszánál voltam, amikor megláttam egy kisebb családot. Teljesen átlagosak voltak: anya, apa, egy fiú, egy lány. Nevettek, és azon vitakoztak, milyen filmet kölcsönözzenek ki aznap estére,

és végül a kislány nyert a *Télapuval*. Hogy lehet, hogy ezeknek ennyire átlagos napjuk van, és ennyire mindennapos dolgokról beszélgetnek? Nem fogják föl, hogy nekem az egész világom semmisült meg?

– Tudod, ha megmondod, hogy kinek szánod, akkor feliratozzák!

– A mély, férfias hang azonnal kikököntetett a gondolataim közül, és amikor felnéztem, a Coloradói Állami Egyetemes sapka ellenzője alól mosolygósan csillogó, némiképp ismerős barna szempárba néztem. Biztos voltam benne, hogy találkoztunk már valahol, csak nem tudtam hova tenni. Fájdalmasan ismerős volt. Mondjuk érthető, ha megjegyeztem magamnak egy ennyire jó pasit. Egy olyan egyetemen, ahova negyvenezren jártak, rengeteg mindenki lehet ismerős, viszont csak maroknyi olyan, akinek a nevét is tudja az ember, arról nem is beszélve, hogy hol találkoztak. De egy olyan pasira, aki ilyen jól néz ki, és ilyen állat a teste, még ebben a mostani, sokkos állapotomban is simán emlékezni kellene.

Ő meg csak várt, hogy mondjak valamit.

– Ja, igen. A torta.

A gondolataim kavarogtak, és kétségbeesetten kapaszkodtam bele abba a néhányba, ami még némileg egyenes maradt. Bólintottam, köszönömöt motyogtam neki, majd megfordultam, és elindultam vissza a cukrászpult felé. Hála istennek, legalább a lábaim tudtak maguktól mozogni!

A pult mögött álló testes nő kinyújtotta a kezét, én pedig átadtam neki a tortát.

– Ráírná erre, hogy „Boldog születésnapot”?

– Hát persze, kedvesem! Kinek a nagy napja ez a mai?

Nagy napja? Inkább pokoli napja. Csak álltam a cukrászpultnál, egy olyan tortát bámulva, ami igazából nem is érdekelt, és hirtelen rádöbentem, hogy ez a nap összehasonlíthatatlanul a legrosszabb

volt egész életemben. Mondjuk abból a szempontból akár megnyugtató is lehetett volna a gondolat, hogy innen már biztosan minden csak jobb lehet. De mi van, ha ez igazából nem is a legrosszabb? Ha a holnap már ott leselkedik a következő sarkon, készen arra, hogy rám vesse magát, és még mélyebb kétségbeesésbe taszítson?

– Kisasszony? – A tekintetem megint a cukrászpult mögött álló nő arcára fókuszált. – Milyen nevet szeretne felírni a tortára?

– December.

– Igen, kisasszony, tudom, hogy december van, de kinek a nevét szeretné felírni a tortára?

Ugyanaz a mélységes, gyásszal terhes pánik, amit valamivel korábban is éreztem, megint azzal fenyegetett, hogy összeszorítja a torokom, és nem hagy lélegezni.

– Ez a nevem. Decembernek hívnak.

A cukrász kuncogni kezdett.

– De kisasszony, ez egy *Tini Nindzsa Teknőcös* torta. Kisfiúknak való.

Ekkor valami elpattant bennem. Átszakadt a gát, a folyó vadul törte át a falakat, meg még egy csomó hasonló szóvirág.

– Nem érdekel, kinek való a torta!

– Pedig biztos vagyok benne, hogy ön is sokkal jobban örülne...

Ennyi.

– Nem! Nem örülnék jobban! Tudja, mi volna az egyetlen dolog, aminek most örülni tudnék? Annak, ha visszabújhatnék az ágyamba, és ez az egész soha nem történne meg! Nem akarok itt állni a vegyesbolt kellős közepén, és szülinapi tortát vásárolni csak azért, hogy a kisöcsém úgy tudjon tenni, mintha apa nem lenne halott! Úgyhogy nem, tényleg nem érdekel, mi van a tortán, a *Tini Nindzsa Teknőcök*, *Barbie* vagy az elcseszett *Spongyabob Kockanadrág!*

Az asszony ajka remegni kezdett, és a szemében könnyek csilantak.

– Boldog... születésnapot... December – mondta lassan, miközben a cukrásszacskót lassan mozgatva a zöld és kék színekkel díszített torta fölött, elkészítette a feliratot. Aztán remegő kézzel nyújtotta vissza nekem, én pedig egy gyors biccentéssel vettem át.

Visszafordultam a coloradói egyetemes sapkát viselő pasi felé, aki éppen egy csomag áfonyás muffin felé nyúlt, de a szeme döbbenettől elkerekedve meredt rám.

Nem hibáztattam. Én is meglepődtem magamon az iménti kitörésem miatt, és szégyelltem is magam, amiért ennyire elveszítettem a fejem a vegyesbolt kellős közepén. Észre sem vettem, hogy könnyek patakanak az arcomon, miközben a pénztárnál álltam, és arra vártam, hogy a fiatal lány beüsse a torta és a jégkrém árát.

– Harminckettő-tizenkilenc – mondta. A farzsebem felé nyúltam, ahol általában a kis pénztárcámat szoktam tartani, de ujjaim ezúttal csak sima latexanyagot simítottak.

– Francba! – suttogtam, és összetörten hunytam le a szemem. Sem kabát, sem tárca. Ezt klasszul megtervezted, Ember!

– Majd én megoldom – mondta a barna szemű pasi, és a szalag fölött egy ötvendollárost csúsztatott a pénztárosnak. Nem is vettem észre, hogy mögöttem áll.

Megfordultam, az arcába néztem, és hirtelen megdöbbsentem, mennyire magas. Csak a válláig értem. Ahogy hirtelen felé fordultam, elveszítettem az egyensúlyomat, de a következő pillanatban erős keze már a karomat fogta gyöngéden, és megakadályozta, hogy elessek.

– Kösz! – A kézfejemmel, amennyire tudtam, letöröltem a könnyeimet, majd átadtam neki a pénztárostól kapott visszajárót. Valamiért nagyon ismerősnek tűnt... de vajon miért?

– Kellek? – kérdezte halkán, miközben a pénztáros beütötte az ásványvizét.

– Tessék? – Gőzöm sem volt, hogy ezzel meg mit akar.

Elpirult.

– Úgy értem, kell, hogy segítsek? Kicsit nehéznek tűnik – fejezte be lassan, mintha még önmagát is meglepte volna azzal, hogy ki meri mondani a szavakat.

– Ez csak egy torta. – Még soha életemben nem találkoztam nála szexibb félénk pasival.

– Tudom – felelte, aztán felemelte a szatyrárt, és úgy rázta a fejét, mintha csak ki akarna verni belőle egy gondolatot. – És ha legalább azt hagynád, hogy hazavigyelek?

Húha, szerencsétlen jól beleválasztott a napba, hogy megpróbáljon felszedni!

– Még nem is ismerlek. Nem hinném, hogy helyes volna.

Ajka barátságos mosolyra húzódott.

– December Howard vagy, én pedig Josh Walker. Három évvel fölöttem végeztem.

Josh Walker! Szent isten! A gimiből. Emlékek rohantak meg, de az a Josh Walker, aki az emlékeimben élt, nem lehetett ugyanaz a pasi, aki most előttem állt. Nem, az a Josh Walker szénné volt varrva, motorral járt, egymás után vitte ágyba a vezérszurkoló csajokat, és semmiben sem hasonlított erre a teljesen normális, igazi amerikai, kedves pasira.

– Josh Walker. Ja, persze. Annak idején, amikor megnyertétek az állami bajnokságot, a szekrényem ajtajára volt ragasztva a fényképed.

– Basszus! Ezt meg most miért mondtam? Csodálkozva vontam fel a szemöldökét, én meg magamban hozzátettem, hogy *egyébként még mindig ott van a fényképed, de teljesen mindegy.* – Ha jól emlékszem,

akkora arcod volt, hogy teljesen beleszorult a hokisisakodba, és az első éveknek esélye sem volt, hogy észrevedd őket.

Én persze nagyon is észrevettem őt, és rajtam kívül a sulis összes csaja is. Hunyorítva néztem végig vékony arca szögletes vonásain, amiket csak még felháborítóan izgalmasabbá tett ez a néhány év.

– És több hajad is volt.

Pusztító vigyora elsöpörte az agyamra ülő ködöt, és egy áldott pillanatra elfelejtkeztem a fájdalomról is. Hogy lehet egy hokisnak ennyire tökéletes fogsora?

– Látod, mégis tudod, ki vagyok. – Aztán átadta nekem a tortát, és a mosolya egy szempillantás alatt eltűnt, átadva a helyét valami egészen másnak... fájdalomnak, szánalomnak? Nem is tudtam. – Ember, nagyon sajnálom, ami édesapáddal történt. Kérlek, engedd meg, hogy hazavigyelek! Nem vagy olyan állapotban, hogy vezess.

Megráztam a fejem, és elszakítottam pillantásom az együttérző arcáról. Szinte már majdnem el is felejtettem, mi történt. Bűntudat vett erőt rajtam. Egyszerűen hagytam, hogy egy csinos arc elterelje a gondolataimat a... nos, mindenről, ami most egyszerre rohant meg a lelkembe marva. Mi a fenét csinálok én itt egyáltalán, hogy ezen a pasin gondolkodom? Hiszen van barátom, az apám meghalt, és most nincsen időm ilyesmire. Meghalt. Szorosan lehunytam a szemem, próbálva visszafojtani a fájdalmat.

– Ember?

– Nekem kell megtennem! Tudnom kell, hogy képes vagyok rá. – Aztán megint megköszöntem neki, hogy kifizette a tortát, és kirohantam.

Becsusszantam a jegesen hideg bőrülésre, és egy pillanatra mozdulatlanra dermedtem. Hogyan lehetséges, hogy egy ennyire egyszerű dolog miatt, mint hogy megláttam Josh Walkert, hirtelen begyógyult

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a lelkem egy kis darabja, miközben az összes többi része fájdalomtól izzott? Az ülés hidege keresztülszivárgott a futónadrágomon, elűzve belőlem minden melegséget, amit a Joshsal kapcsolatos gondolatok keltettek. Az anyósülésre helyezett torta is szinte mintha gúnyolódott volna rajtam azokkal az ostobán vigyorgó, boldog nindzsa teknősökkel. Gus nagyon boldog lesz. Már ha *valaha* lehet még boldog szegény. Istenem, mit fog csinálni apa nélkül? Mit fogunk mindannyian csinálni nélküle? A mellkasomban megint egyre magasabbra csaptak a pánik hullámai, elfojtották a torkom, és végül keserves sírással törtek ki belőlem. Ez nem én vagyok. Apa nélkül hogyan fogom tudni gondját viselni anyának? Hogyan leszek képes bármire, amikor legszívesebben összegömbölyödnék itt az ülésen, és csak zokognék?

Az önuralmam darabokra hullt, és öt teljes percig sírtam a kormányra borulva. Azután felültem, letöröltem a könnyeimet, és már nem sírtam. Nem engedhetem meg magamnak, hogy még egyszer így szétessek. Nekem most a családomról kell gondoskodnom.